

Пжтувалъ селянинъ съ клепоухото си магаре. Навалилъ въ единъ дълбокъ долъ. Слѣзълъ отъ магарето, отбилъ се да пие вода отъ близкото изворче, а магарето продължило да клати уши нагоре. Тръгналъ следъ него и Караманъ, който сварилъ набързо да се налочи отъ шуштивата вода въ дола.

Като усѣтило клепоухото Карамана задъ гърба си, извило глава и рекло:

— Не мога повече да търпя.

— Кое? — попитало старото куче.

— Човѣшкото иго. И решихъ: ще се отърва отъ него. Животъ ли е туй? Вѣчно да те товарятъ, постоянно да те ругаятъ, да те биятъ и все да си недохранено! Ето нà — досега господарьтъ ме язди изъ надолнището. Сама-

рътъ ме хласка въ врата и го наби. Сега пъкъ ще ме настигне и ще ме яхне възъ стръмното. Тогава самарьтъ ще зажули хълбоцитъ ми. Затова решихъ и чакамъ сгода. Падне ли ми да мина покрай нѣкоя пропастъ или урва, ще хвърля въ нея господаря.

— А после? — попиталъ уплашенъ Караманъ.

— После — свобода! Ще тръгна да скитамъ изъ гората. Трева и шума — колко щешъ. За зобъ не мисля. И безъ това господарьтъ ми дава по една-две кривачки и често дума на господарката, че магаре отъ сухо зърно не разбира. Не разбирамъ ли! Ти го дай само, че да видимъ. Ама не даваатъ!

Караманъ понечилъ да каже нѣщо, ала клепоухото го спрѣло: